

BRIDGERTON

Väärä sulhanen

Nyt myös Netflix-sarjana

JULIA QUINN

TAMMI

JULIA QUINN:

- Salainen sopimus (2000, suom. 2020)
Yllättävä rakkaus (2000, suom. 2021)
Naamiaisten kaunotar (2001, suom. 2021)
Hurmurin valloitus (2002, suom. 2021)
Kirjeystävä (2003, suom. 2021)
Vastustamaton kiusaus (2004, suom. 2021)
Kätketty perintö (2005, suom. 2021)
Väärä sulhanen (2006, suom. 2022)
Bridgerton: Ikuisesti yhdessä (2013, suom. 2022)

JULIA QUINN

BRIDGERTON

Väärä sulhanen

SUOMENTANUT

SIIRI HORNSBY

TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *On the Way to the Wedding* ilmestyi Yhdysvalloissa 2006.

Copyright © Julie Cotler Pottinger 2006

All rights reserved

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB

Suomenkielinen laitos © Siiri Hornsby ja Tammi 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-4113-5

*Lyssa Keuschille,
siksi, että olet kustannustoimittajani
ja siksi, että olet myös ystäväni.*

*Sekä Paulille,
siksi.*

Prologi

*Lontoon Hanover Square,
ei kovinkaan kaukana Pyhän Yrjön kirkosta*

Kesä 1827

Keuhkot olivat tulessa.

Gregory Bridgerton juoksi henkensä edestä. Hän pinkoi Lontoon halki minkä jaloistaan pääsi eikä edes huomannut ohikulkijoiden uteliaita katseita.

Juoksua tahditti selittämätön, voimakas rytmi – *yk-si kak-si kol-me nel-jä* – joka puski häntä eteenpäin ja piti vartalon liikkeessä, vaikka päähän mahtui vain yksi ainoa ajatus.

Kirkko.

Hänen oli pakko ehtiä kirkkoon.

Hänen oli pakko estää vihkiminen.

Kauanko hän oli juossut? Minuutin? Viisi minuuttia? Oli mahdoton ryhtyä arvailemaan, sillä hän kykeni keskittymään ainoastaan määränpäähensä.

Kirkko. Hänen oli pakko ehtiä kirkkoon.

Kutsussa oli lukenut kello yksitoista. Silloin se oli alkanut – tämä tilaisuus, seremonia, virhe jota ei olisi koskaan saanut päästää toteutumaan. Mutta nainen oli sallinut sen, ja tapahtumat oli pysäytettävä. *Nainen* oli pysäytettävä. Gregory ei tiennyt, miten näin oli päässyt käymään, eikä varsinkaan sitä, miksi

näin oli päässyt käymään, mutta nainen oli tehnyt valinnan – väärän valinnan.

Hänen täytyi tietää, että se oli väärä.

Hän oli *Gregoryn* oma. He kuuluivat yhteen, ja nainen tiesi sen. Pahus soikoon, hän tiesi sen.

Kauanko vihkitilaisuudet kestivät? Viisi minuuttia? Kymmenen? Kaksikymmentä? Gregory ei ollut häävieraana ollessaan koskaan kiinnittänyt asiaan huomiota, saati sitten mitannut seremonian kestoja taskunauriillaan.

Hän ei ollut tullut ajatelleeksi, että voisi jonakin päivänä tarvita tietoa. Ja että se tulisi vaikuttamaan hänen koko loppuelämäänsä.

Kauanko hän oli juossut? Kaksi minuuttia? Kymmenen?

Hän kääntyi kadunkulmasta Regent Streetille ja iskeytyi päätä pahkaa siististi pukeutuneeseen herrasmieheen, jonka laukku putosi törmäyksen voimasta maahan. Hidastamatta vauhtiaan Gregory murahti jotakin anteeksipyyntöä tapaista ja jatkoi juoksuaan.

Tavallisesti hän olisi pysähtynyt nostamaan laukun ja auttamaan miestä, mutta ei tänään, ei tänä aamuna.

Ei nyt.

Hänen oli pakko ehtiä kirkkoon. Hän ei voinut, ei saanut ajatella mitään muuta. Hänen oli pakko –

Hemmetti! Tielle ilmestyivät hevosvaunut, ja Gregory joutui pysähtymään äkisti. Hän kumartui nojaamaan reisiinsä – ei siksi, että halusi, vaan siksi, että läikähtymispisteessä olevan kehon oli saatava pysähtyä hetkeksi. Hän haukkoi henkeä yrittäen lievittää raastavaa poltetta rintakehässään, joka tuntui olevan repeämäisillään paineesta ja –

Vaunut jatkoivat matkaa, ja Gregory säntäsi taas juoksuun. Hän oli jo lähellä. Hän onnistuisi. Ei voinut olla kuin viisi minuuttia siitä, kun hän oli lähtenyt matkaan. Kenties kuusi. Se tuntui puolelta tunnilta, mutta aikaa oli varmasti kulunut korkeintaan seitsemän minuuttia.

Hänen oli pakko estää vihkiminen. Se oli väärin. Se täytyi estää, ja niin hän myös tekisi.

Kirkko näkyi jo. Sen harmaa kellotorni piirtyi vasten kirkaansinistä taivasta. Kirkon edusta oli koristeltu kukilla, mutta Gregory ei erottanut, mitä lajia ne olivat. Jotakin keltaista ja valkoista, enimmäkseen keltaista. Kukat rönsysivät koreistaan suorastaan juhlallisesti, jopa riemumielin, ja näky tuntui ehdottoman väärältä. Päivä ei ollut riemukas, eikä vihkitilaisuudessa ollut mitään juhlamista.

Ja Gregory tekisi siitä lopun.

Hän hidasti juuri sen verran, että pääsi kiipeämään portaat ylös kompastumatta naamalleen, ja sitten hän tempaisi oven apposen auki niin, että se osui rämähtäen kirkon ulkoseinään. Gregory tuskin edes kuuli paiskausta. Kenties hänen olisi pitänyt hengähtää hetkinen. Kenties hänen olisi kannattanut astua kirkkoon hiljaa, jotta olisi ehtinyt arvioida tilannetta ja selvittää, kuinka pitkälle vihkiminen oli edennyt.

Seurakunta vaikenä. Pappi lakkasi paasaamasta ja koko kirkkokansa kääntyi katsomaan.

He katsoivat Gregoryä.

”Älä”, Gregory yritti pyytää, mutta sana katosi puusikutuksen alle. ”Älä”, hän toisti, tällä kertaa kovempaa, ja hoipperoi eteenpäin penkkien päihin tukeutuen. ”Älä tee tätä.”

Nainen ei sanonut mitään, mutta Gregory näki hänen ilmeensä. Suu oli avautunut järkytyksestä, ja sitten morsiuskimppu putosi lattialle ja Gregory tiesi – tiesi vuorenvarmasti, että naisen hengitys oli salpautunut.

Hän näytti kuvankauniilta. Valo hohti hänen kultaisissa hiuksissaan, ja Gregory tunsi voimiensa elpyvän. Hän huohotti edelleen, mutta suoristi ryhtinsä ja käveli eteenpäin ottamatta tukea kirkonpenkistä.

”Älä tee tätä”, hän toisti ja eteni keskikäytävää pitkin hiljaisen arvokkaasti kuin mies, joka tietää mitä tahtoo.

Joka tietää, mikä on oikein.

Nainen ei vieläkään sanonut mitään. Eikä sanonut kukaan muukaan. Eriskummallista: kirkkosalissa istui kolmesataa Lontoon uteliainta juorukelloa, eikä yksikään heistä puhua pukahtanut. Jokaisen katse oli nauliutunut alttaria kohti astelevaan Gregoryyn.

”Minä rakastan sinua”, Gregory sanoi siinä koko seurakunnan edessä, kaikkien kuullen. Hiiteen yleisö. Hän ei suostunut pitämään tätä salassa. Hän ei päästäisi rakastaan naimisiin toisen miehen kanssa kertomatta koko maailmalle, että oli antanut tälle sydämensä.

”Minä rakastan sinua”, hän sanoi uudestaan ja näki silmäkulmastaan äitinsä ja sisarensa, jotka istuivat paikoillaan kuuliaisesti, mutta suut tyrmistyksestä ammoltaan.

Gregory jatkoi matkaa. Askel askeleelta lähemmäs alttaria, askel askeleelta itsevarmempana.

”Älä tee tätä”, hän sanoi ja astui käytävältä kirkon kuoriin. ”Älä mene hänen kanssaan naimisiin.”

”Gregory”, nainen kuiskasi. ”Miksi tulit tänne?”

”Minä rakastan sinua”, Gregory sanoi, koska ei voinut sanoa muutakaan. Vain sillä oli merkitystä.

Naisen silmät kiilsivät, ja hän näytti nieleskelevän. Hän katsoi miestä, jonka kanssa yritti mennä naimisiin. Mies kohotti kulmiaan ja nytkäytti toista hartiaansa kuin sanoakseen *päättös on sinun*.

Gregory lankesi toisen polven varaan. ”Tule vaimokseni”, hän pyysi paljastaen sanoillaan koko sielunsa. ”Tule *minun* vaimokseni.”

Hän pidätti hengitystään. Koko seurakunta pidätti hengitystään.

Nainen katsoi Gregorya suurilla silmillään, joista loisti kaikki se, mitä Gregory piti hyvänä ja aitona ja oikeana.

”Tule vaimokseni”, Gregory kuiskasi vielä kerran.

Naisen huulet vapisivat, mutta ääni kuului kirkkaana, kun hän vastasi...

1. luku

jossa sankarimme rakastuu.

Kaksi kuukautta aiemmin

Toisin kuin monet tuttavapiirinsä miehet Gregory Bridgerton uskoi tosirakkauteen.

Olisi ollut houkkamaista olla uskomatta.

Vaakakupissa sentään painoivat seuraavat seikat:

Hänen vanhin veljensä Anthony.

Hänen vanhin sisarensa Daphne.

Hänen veljensä Benedict ja Colin, puhumattakaan hänen sisaristaan Eloisesta, Francescasta ja Hyacinthista. *Joka ainoa* hänen sisaruksistaan – jopa Hyacinth, mikä oli ärsyttävää mutta totta – oli korviaan myöten rakastunut puolisoonsa.

Moinen ylitsevuotava autuus olisi saanut useimmat miehet kakomaan, mutta Gregory, joka oli luonteeltaan poikkeuksellisen myötämielinen, vaikkakin toisinaan (pikkusisarensa mielestä) sängen raivostuttava, oli sen ansiosta vakuuttunut:

Rakkaus oli totta.

Se ei ollut mitään höttöistä mielikuvituksen tuotetta, joka oli keksitty vain, jotta runoilijat pysyisivät leivän syrjässä. Rakkautta ei kenties voinut havaita aisteilla, mutta totta se oli, ja ennen pitkää Gregorykin löytäisi unelmiensa naisen ja asettuisi

aloilleen, lisääntyisi ja täyttäisi maan sekä hurauttaisi harrastamaan paperimassatöitä tai raastinrautojen keräilyä tai muuta merkittäviä ukkomiesten puuhaa.

Toisaalta jos aivan tarkkoja oltiin – vaikka kenties tarkkuus oli tarpeetonta, kun kyse oli rakkauden kaltaisesta häilyvästä asiasta – Gregoryn unelmissa ei varsinaisesti esiintynyt naista, tai ei ainakaan sellaista, jota olisi voinut kuvailla. Hän ei tiennyt mitään tuosta naisesta, jonka odotti mullistavan elämänsä ja tekevän hänestä yksitoikkoisuuden ja kunniallisuuden onnellisen perikuvan. Oli mahdoton sanoa, olisiko nainen pitkä vai lyhyt, tumma vai vaalea. Toivon mukaan hän olisi älykäs ja huumorintajuinen, mutta muita piirteitä ei saattanut edes arvailla. Nainen saattaisi olla ujo tai puhelias. Kenties hän laulaisi mielellään, tai sitten ei. Tai jospa hän olisikin innokas hevosharrastaja, jolla oli punakat kasvot kaiken ulkosalla vietetyn ajan jäljiltä.

Gregory ei tiennyt. Hän tiesi tästä mahdottomasta, ihmeellisestä ja toistaiseksi olemattomasta naisesta vain sen, että kun tämä löytyisi...

Hän tietäisi kyllä.

Gregory ei tiennyt, mistä sen tietäisi – vain sen, että tietäisi. Niin järjestyttävä ja käänteentekevä tapahtuma ei yksinkertaisesti voinut osua kohdalle huomaamatta. Rakkaus saapuisi marssien ja mylviä kuin sotilaallinen soittokunta konsanaan, ja sen tulo oli vain ajan kysymys.

Mutta ennen haavekuvien naisen saapumista Gregory saattoi yhtä hyvin pitää hauskaa ja nauttia elämästään. Eihän toisrakkauden vartominen sentään tarkoittanut, että kynttilä piti kätkeä vakan alle.

Gregory oli kaikin puolin tyyppillinen Lontoon seuraelämässä viihtyvä herrasmies, jolla oli runsas (vaikkakaan ei millään muotoa ylenpalttinen) määräraha, jolla itsensä elättää, paljon ystäviä ja sen verran allia päässä, että hän ymmärsi, milloin uhkapeli-pöydästä kannatti nousta. Avioliittomarkkinoilla häntä pidettiin varsin kelvollisena saaliina. Perheen neljänneksi nuorimmat

pojat eivät yltäneet aivan kosijoiden kärkikastiin, mutta hänellä oli aina vientiä, kun seurapiirirouvat tarvitsivat naimakelpoisen miehen tasaamaan parit illalliskutsuilla.

Sitä paitsi määrärahaakin säästy, kun sai säännöllisesti aterioita toisten patojen ääressä.

Hänen elämässään olisi toki voinut olla tähdellisempääkin sisältöä – jonkinlaisia tavoitteita tai vaikkapa vain jotakin mielekästä puuhaa. Mutta senhän ehti myöhemminkin. Gregory oli varma, että pian kaikki selviäisi ja hän ymmärtäisi, mitä tarkalleen ottaen tahtoi tehdä ja kenen kanssa. Ennen sitä hän kuitenkin –

Olisi varsin pahalla tuulella. Tai ainakin oli juuri tällä sekunnilla.

Siihen oli seuraavanlainen syy:

Gregory istui paraikaa nahkaisessa nojatuolissa, sattumoisin sangen lokoisassa sellaisessa, vaikka tuolin mukavuudella ei ollutkaan muuta merkitystä kuin se, että se pani haaveksumaan, ja haaveksunta puolestaan johti siihen, ettei hän kuunnellut sanaakaan veljensä puheista huolimatta siitä, että tämä seiso, suoraan hänen edessään. Veli paasasi jostakin aiheesta, johon aivan epäilemättä liittyi sellaisia sanoja kuin *vastuu* ja *velvollisuus*.

Gregory päästi saarnan toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos. Kuten yleensäkin.

No, ei sentään ihan aina, mutta –

”Gregory? Gregory!”

Hän havahtui mietteistään. Anthonyn kädet olivat puuskassa, mistä ei koskaan seurannut hyvää. Anthony oli ollut varakreivi Bridgerton yli kaksikymmentä vuotta, ja vaikka tämä oli Gregoryn mielestä veljistä parhain, tästä olisi tullut kerrassaan kauhistuttava feodaaliherra.

”Suo anteeksi, että keskeytän ajatelmasi, niin henkeviä kuin ne eittämättä ovatkin”, Anthony sanoi kuivasti, ”mutta onko mitenkään mahdollista, että olisit sattunut kuulemaan sanankin äskeisistä puheistani?”

”Utteruus”, Gregory sanoi nyökytellen mielestään asiaan-kuuluvan vakavana. ”Elämän tarkoitus.”

”Aivan niin”, Anthony vastasi, ja Gregory onnitteli itseään selvästikin erinomaisesta esityksestään. ”On jo korkea aika, että etsit elämällesi tarkoituksen.”

”Ilman muuta”, Gregory myönteli tottelevaisesti lähinnä siksi, että oli nälkäinen myöhästyttyään illalliselta, ja hänen kälynsä kuulemma tarjoili puutarhassa kevyttä purtavaa. Sitä paitsi ei koskaan kannattanut väittää Anthonylle vastaan. Ei koskaan.

”Sinun on tehtävä muutos ja valittava itsellesi uusi suunta.”

”Olen samaa mieltä.” Kenties tarjolla olisi voileipiä. Sillä hetkellä Gregory olisi voinut hotkaista suuhunsa ainakin neljäkymmentä naurettavaa pikku leipästä, joista oli leikattu reunat irti.

”Gregory.”

Anthony puhui äänensävyllä, jota oli mahdoton kuvailla mutta joka oli varsin helppo tunnistaa. Ja Gregory tiesi, että nyt oli paras kuunnella.

”Niin”, hän sanoi ihastellen sitä, miten kauan yksi ainoa tavu onnistui lykkäämään varsinaista vastausta. ”Taidan ryhtyä papiksi.”

Se vaiensikin Anthony. Hiljensi, pysäytti, seisautti niille sijoilleen. Gregory otti hetkestä ilon irti – harmillisesti riemun hinta vain oli se, että hänestä oli sukeuduttava kirkonmies.

”Anteeksi kuinka?” Anthony vihdoin kysyi.

”Eihän minulla ole vaihtoehtoja”, Gregory sanoi. Puhuesaan hän tajusi, ettei ollut koskaan aiemmin pukenut ajatusta sanoiksi. Se muuttui yhtäkkiä todemmaksi, lopullisemmaksi. ”Minun on liityttävä joko sotaväkeen tai papistoon”, hän jatkoi, ”ja onhan sinunkin myönnettävä, että olen surkea ampumaan.”

Anthony ei sanonut mitään. He molemmat tiesivät sen olevan totta.

Lyhyen ja kiusallisen hiljaisuuden jälkeen Anthony totesi: ”Voihan miekoillakin taistella.”

”Voi toki, mutta minun tuurillani saisin komennuksen kes-
kelle Sudania.” Gregorya puistatti. ”En tahdo nirsoilla, mutta
kuka sitä hellettä kestäisi? Haluaisitko sinä muka Sudaniin?”

”En tietenkään”, Anthony myötäili oitis.

”Ja pitää ottaa huomioon äitikin”, Gregory lisäsi alkaen naut-
tia tilanteesta.

Anthony oli hetken vaiti. ”Kuinka äiti liittyy Sudaniin?”

”Hän ei millään haluaisi päästää minua silmistään, ja saanen
huomauttaa, että minun lähdettyäni lankeaa sinun tehtäväksesi
rientää pitelemään häntä kädestä aina kun hän murehtii tai
näkee kamalaa painajaista –”

”Kiitos, riittää”, Anthony keskeytti.

Gregory salli itselleen salaisen hymyn. Ei ollut kovin reilua
käyttää kilpenä heidän äitiään, joka ansiokseen ei ollut ker-
taakaan vajonnut hössöttämään huolestuttavan unen vuoksi tai
muustakaan epämääräisestä syystä. Mutta äidistä olisi joka ta-
pauksessa hirveätä, jos Gregory matkustaisi Sudaniin, ja silloin
Anthony joutuisi toimimaan hänen lohduttajanaan.

Tosin eihän Gregory edes halunnut pois Englannin utuisilta
rannoilta, joten asian vatvominen oli turhaa.

”No niin, hyvä”, Anthony sanoi. ”Olen iloinen, että pääsimme
vihdoinkin käymään tämän keskustelun.”

Gregory silmäili seinäkelloa.

Anthony rykäisi, ja hänen ääneensä hiipi hitunen kärsimättö-
myyttä. ”Ja että olet vihdoinkin alkanut ajatella tulevaisuuttasi.”

Gregory tunsi leukapieltensä kiristyvän. ”Minähän olen vasta
kahdenkymmenenkuuden”, hän muistutti. ”Niin nuori, ettei
noin innokas *vihdoinkin*-sanana hokeminen ole aiheellista.”

Anthonyyn toinen kulmakarva kohosi kaarelle. ”Kirjoitanko
siis arkkipiispalle ja pyydän etsimään sinulle sopivan seura-
kunnan?”

Gregory joutui odottamattoman yskänkohtauksen kouriin.
”Tuota, älä kirjoita”, hän vastasi pystyessään taas puhumaan.
”Älä ainakaan vielä.”

Anthony suupielänyt nytkähti, mutta vain vähäsen, eikä ilmettä voinut millään tahdolla väittää hymyksi. ”Voisit mennä naimisiin”, hän sanoi sävyisästi.

”Niin voisin”, Gregory myönsi. ”Jonakin päivänä menenkin. Se on vankka aikeeni.”

”Todellako?”

”Kun löydän sen oikean.” Anthony näytti epäluuloiselta, joten Gregory lisäsi: ”Sinun nyt ainakin luulisi kehottavan seuraamaan tunteita järjen sijaan.”

Kaikki tiesivät, että Anthony oli suorastaan hullaantunut vaimoonsa, joka puolestaan oli yhtä lailla hullaantunut Anthonyyn, niin kummalliselta kuin se kuulostikin. Veli ei liioin peiteltyt omistautumistaan seitsemälle pikkusisarukselleen, ja siksi Gregory yllättyikin, kun liikuttui Anthonyyn lempeästä lausahduksesta: ”Toivon sinulle yhtä onnellista elämää kuin minä olen saanut.”

Gregoryn vatsan kova kurina pelasti hänet vastaamasta. Hän vilkaisi veljeään nolona. ”Anteeksi. Minulta jäi illallinen väliin.”

”Tiedän. Odotimme sinua.”

Gregory onnistui nipin napin olemaan irvistämättä.

”Kate oli hiukan näreissään.”

Se oli paha isku. Anthonyyn pettymys oli asia erikseen, mutta kun hän kertoi vaimonsakin harmistuneen...

No, silloin Gregory tiesi olevansa pulassa. ”Lontoosta lähtö viivästy”, hän mumisi. Se oli totuus, mutta ei riittävä syy huonolle käytökselle. Häntä oli odotettu kartanokutsuille illalliseen mennessä, eikä hän ollut saapunut ajoissa. Hän oli lupaamaisillaan, että hyvittäisi asian Katelle, mutta purikin kieltään viime hetkellä. Moinen lupaus olisi vain kuulostanut siltä, että hän vähätteli myöhästymistään tai uskoi pääsevänsä pälkähästä kuin pälkähästä mielistelevän sutkauksen tai virnistyksen turvin. Usein hän tosin pääsikin, mutta jostakin syystä se olisi tällä kertaa tuntunut... väärältä.

Niinpä Gregory vain pyysi vilpittömästi anteeksi.

”Kate on puutarhassa”, Anthony murahti. ”Hän aikoo kuumenna panna pystyyn tanssit – vieläpä verannalla, usko tai älä.”

Gregory uskoi. Se oli aivan hänen kälynsä tapaista. Kate ei koskaan jättänyt tarttumatta hetkeen, ja jos sää kerran tarjosi parastaan, mitä muutakaan sitä tekisi kuin järjestäisi tanssiaisit tähtitaivaan alla hetken mielijohteesta?

”Katsokin, että tanssitat kaikkia Katen ehdottamia neitoja”, Anthony käski. ”Hän ei tahdo yhdenkään nuoren neidin jäävän ulkopuoliseksi.”

”Tanssitan toki”, Gregory sanoi.

”Liityn seuraanne neljänneksen kuluttua”, Anthony sanoi ja siirtyi kirjoituspöytänsä ääreen, jolla odotti useita paperipinkkoja. ”Minun pitää ensin hoitaa loppuun pari asiaa.”

Gregory nousi seisomaan. ”Vien sanan Katelle.” Keskustelu oli ilmiselvästi päättynyt, joten hän jätti Anthonyn työhuoneeseen ja suuntasi puutarhaan.

Hän ei ollut pitkään aikaan käynyt Aubrey Hallissa, joka oli Bridgertonien sukukartano. Perhe tietysti kokoontui tänne Kentiin aina joulunviettoon, mutta Gregory ei totta puhuen ollut koskaan tuntenut kartanoa kodikseen. Isän kuoleman jälkeen äiti oli tehnyt epätavanomaisen päätöksen muuttaa koko perhe Lontooseen, missä he olivatkin siitä lähtien asuneet suurimman osan vuodesta. Gregory uumoili, että arvokas vanha kartano oli äidin mielestä liian täynnä muistoja, vaikka äiti ei ollutkaan koskaan myöntänyt sitä ääneen.

Muuton johdosta Gregory oli aina viihtynyt paremmin kaupungissa kuin maaseudulla. Aubrey Hallin sijaan hänen lapsuudenkotinsa oli Lontoon Bridgerton House. Hän kuitenkin vieraili Kentissä mielellään ja nautti idyllisistä ajanvietteistä kuten ratsastuksesta ja uimisesta (kun järven vesi oli kyllin lämmintä). Kumma kyllä hän myös piti maaseudun hitaasta elämänrytmistä, hiljaisesta tunnelmasta ja virkistävästä ilmasta kaupungissa vietettyjen kuukausien jälkeen.

Ja miellyttävää oli myös heittää maalaiselämälle hyvästit, kun se kävi liiankin hiljaiseksi ja virkistäväksi.

Tämäniltainen huvittelu järjestettiin talon eteläpuolella sijaitsevalla nurmialueella, kuten hovimestari oli ilmoittanut ottaessaan Gregoryn vastaan. Paikka oli otollinen puutarhajuhlille: tasaiselta nurmikolta avautui näkymä järvelle, ja suurella verannalla oli runsaasti istuimia väsähtäneille vieraille.

Gregory kuuli juhlijoiden vaimean puheensorinan jo pitkänmalliseen salonkiin, josta pääsi lasiovien kautta ulos. Vieraita oli luultavasti kutsuttu noin kaksi- tai kolmekymmentä. Niin pienellä joukolla kartanokutsut pysyivät sopivan intiimeinä, mutta samalla ihmisiä oli riittävästi, jotta joukosta tohti vetäytyä omaan rauhaan ilman, että jälkeen jäi ammottava aukko.

Gregory veti syvään henkeä harppoessaan salongin halki ja yritti haistella, mitä purtavaa Kate oli laittanut tarjolle. Tuskin mitään kovin täyttävää; vieraat olisi takuulla ahdettu täyteen jo illallisella.

Verannan vaaleanharmaalle laatoitukselle astuessaan hän tunsi hentoa kanelin tuoksua, joka enteili makeita leivonnaisia. Gregory huokaisi pettyneesti. Hänellä oli sudennäkkä, ja mehevä lihakimpale olisi nyt tehnyt terää.

Mutta myöhäinen lintu saattoi syyttää vain itseään, ja Anthony olisi nirhannut hänet, jos hän olisi lykännyt toisten seuraan liittymistä etsiäkseen täyttävämpää ruokaa. Leivoksiin ja pikkuleipiin oli siis tyytyminen.

Ihoa hyväili lämmin tuulenviri. Toukokuu oli ollut ennenkuulumattoman lämmin, ja sitä päiviteltiin ahkerasti. Niin miellyttävä sää oli omiaan piristämään ihmisiä ja kirvoittamaan heistä hymyjä kuin itsestään. Juhlien tunnelma vaikutti tosiaan olevan katossa, sillä tasaisesta puheesta erottui yhtenäen kiherättävää kikatusta ja naurunremahduksia.

Gregory silmäili ympärilleen paikantaakseen sekä syötävää että tuttuja kasvoja, mieluiten kälynsä Katen, jota hänen tuli

sopivaisuussääntöjen mukaan tervehtiä ensimmäisenä. Mutta tarkkaillessaan väkijoukkoa Gregoryn katse osuikin...

Häneen.

Häneen.

Ja niin Gregory tiesi. Tiesi löytäneensä sen oikean. Hän jäähmettyi paikoilleen täysin lumoutuneena. Toisin kuin olisi voinut kuvitella, happi ei kaikonnut hänen kehostaan humahtaen, vaan hiipui hiljalleen karkuun kunnes jäljelle ei jäänyt mitään ja Gregory oli pelkkä ontto, kipeästi kaipaava kuori.

Neidon kasvoja ei näkynyt, ei edes tämän sivuprofilia. Gregory näki ainoastaan tämän selän, henkeäsalpaavan täydellisen niskan ja vaalean hiussuortuvan, joka kihartui viekoitellen olkapäälle.

Hänen päähänsä mahtui vain yksi ainoa ajatus: *Minä olen tuhoon tuomittu.*

Yksikään toinen nainen ei enää koskaan tulisi merkitsemään hänelle mitään. Milloinkaan hän ei ollut tuntenut vastaavaa: tällaista kiihtymystä, roihua, ylitsevuotavaa tunnetta siitä, että näin kaiken kuuluikin mennä.

Kenties se oli hupsua, kenties hullua. Kenties kumpaakin. Mutta tätä Gregory oli odottanut – juuri tätä hetkeä, juuri näin pitkään. Samassa valkeni, miksi hän ei ollut pestautunut aseväkeen eikä papistoon tai ottanut hoidettavakseen Anthonyn tarjoamaa, pienempää Bridgertonin suvun tilaa.

Hän oli odottanut. Siinä kaikki. Saamari soikoon, hän ei ollut edes tajunnut, kuinka kiivaasti oli odottanut tätä hetkeä muun elämänsä kustannuksella.

Tässä se nyt oli.

Tässä *se oikea* oli.

Ja Gregory tiesi.

Luitaan ja ytimiään myöten.

Hän asteli hitaasti nurmikon poikki tyystin Katen ja ruoan unohtaneena. Hän mutisi matkan varrella tervehdyksen muutamalle tuttavalleen, mutta ei hidastanut vauhtiaan. Hänen oli

päästävä neidon luo. Hänen oli saatava nähdä tämän kasvot, hengittää tämän tuoksua ja kuulla tämän äänen sointi.

Nyt Gregoryn ja neidon välissä oli enää metri tai pari. Häntä hengästytti, ja hän tunsi kummaa täyttymystä jo pelkästään siitä hyvästä, että sai seistä tuon naisen lähellä.

Neito puheli parhaillaan toisen nuoren naisen kanssa niin eloisasti, että he olivat selvästi hyvät ystävykset. Gregory seiso i hetken hiljaa ja vain katseli, kunnes neidit kääntyivät hitaasti ja huomasiivat hänet.

Hän hymyili. Lempeästi, tunnustellen. Ja sanoi...

”Hyvää iltaa.”

Lucinda Abernathy – jota kutsuivat Lucyksi kaikki jotka ylipäänsä tunsivat hänet – tukahdutti voihkaisun. Heidän seuraansa vaivihkaa saapunut herra oli epäilemättä tullut räpsyttelämään ripsiään Hermionelle, kuten tekivät kaikki jotka olivat ylipäänsä tavanneet Hermionen.

Se oli Hermione Watsonin ystävyuden varjopuoli. Hän keräili särkyneitä sydämiä samaan tyyliin kuin Fennsworth Abbeyn vanha kirkkoherra keräili perhosia.

Tosin Hermione ei iskenyt keräilykohteisiinsa teräviä nas-toja. Hänen kunniaukseen oli myös sanottava, että hän ei halunnut valloittaa herrasmiesten sydämiä eikä missään tapauksessa pyrkinyt särkemään niitä. Niin vain... tapahtui. Lucy oli aikaa sitten tottunut siihen. Hermione oli Hermione – kaunotar, jolla oli vehnänvaaleat hiukset, sydämenmuotoiset kasvot ja suuret, pyöreät silmät, jotka olivat mitä hätkähdyttävintä vihreän sävyä.

Lucy puolestaan oli... No, hän ei ollut Hermione, se oli päivänselvää. Hän oli vain oma itsensä, ja enimmäen aikaa se riittikin.

Lucy oli miltei kaikilla silminnähtävillä tavoilla hiukan *vähemmän* kuin Hermione. Hiukan vähemmän vaalea, hiukan vähemmän siro, hiukan vähemmän solakka. Myös hänen silmänsä olivat väriltään hiukan vähemmän kirkkaat – tosin niiden siniharmaa sävy oli oikeastaan jokseenkin viehättävä,

kun vertasi keneen tahansa muuhun kuin Hermioneen. Siitä ei kuitenkaan ollut juuri mitään hyötyä, koska hän ei koskaan käynyt missään ilman Hermionea.

Lucy ja Hermione olivat opiskelleet kolme vuotta neiti Mossin poikkeuksellisten nuorten neitien valiokoulussa, ja eräänä päivänä, kun Lucy ei ollut haaveiltaan kyennyt keskittymään kunnolla ainekirjoituksen ja kirjallisuuden oppitunnilla, tyrmistyttävä totuus oli valjennut hänelle.

Lucy oli hiukan vähemmän. Tai mikäli tosiasian halusi väritellä kauniimmin värein, hän ei ollut *aivan tarpeeksi*.

Hän oli uskoakseen kohtuullisen sievä terveeseen, perinteiseen ja heleähipiäiseen tyyliin, mutta miehet eivät yleensä (olkoon menneeksi, eivät koskaan) haltioituneet hänet nähdessään.

Mitä taas tuli Hermioneen... no, kaikeksi onneksi Hermione oli mukava ihminen. Muuten olisi ollut mahdotonta olla tämän ystävä.

Niin, ja onnekasta oli myös se, ettei Hermione osannut tanssia. Ei valssia, ei katrillia, ei menuettia – lajista viis. Hermione ei suoriutunut kunnialla mistään, mihin liittyi musiikkia ja rytmikästä askellusta.

Se oli sykähdyttävää.

Lucy ei mielestään ollut kovin pinnallinen ja olisi vakuutanut kenet tahansa, jota asia sattui kiinnostamaan, että voisi epäroimättä heittäytyä hevosvaunujen tielle pelastaakseen läheisimmän ystävättärensä. Oli kuitenkin tyydyttävän oikeudenmukaista, että Englannin kauneimmalla neidolla oli kaksi vasenta jalkaa, ja lisäksi ainakin toinen niistä oli täyttä puuta.

Siis kuvainnollisesti puhuen.

Ja tässä niitä oli taas yksi. Herrasmiehiä nimittäin, ei jalkoja. Tulokas oli komea – salskea, mukavan pitkä – ja hänellä oli kastanjanruskeat hiukset, sangen miellyttävä hymy ja pilkettä silmäkulmassa, mutta silmien väristä Lucy ei saanut illan hämärässä selvää.

Ei hän toki tulijan silmiä nähnytkään, sillä tämä ei katsonut häntä vaan Hermionea, kuten miehet aina.

Lucy hymyili kohteliaasti (vaikka tuskin mies sitä huomaisi) ja odotti, että tämä kumartaisi ja esittäytyisi.

Sitten tapahtui jotakin hämmästyttävää. Kerrottuaan nimensä – ulkomuodosta olisi jo pitänyt arvata, että hän oli Bridgerton – herra kumartui ja suutelikin ensimmäisenä Lucyn kättä.

Lucyn hengitys salpautui.

Sitten hän tietenkin tajusi, mitä miehellä oli mielessään.

Kylläpä tämä oli taitava. Erittäin taitava. Mikään maailmassa ei saisi Hermionea lämpenemään vieraalle miehelle ripeämmin kuin Lucylle suunnattu kohteliaisuus.

Ikävä juttu miehen kannalta, että Hermionen sydän sykki jo toisaalle.

Mutta mitäs tuosta. Kohtaamista olisi sentään lystikästä seurata.

”Minä olen neiti Hermione Watson”, Hermione sanoi, ja Lucy äkkäsi, että herra Bridgertonin taktiikka oli nerokkaampi kuin hän oli luullutkaan. Suutelemalla Hermionen kättä vasta toisena miehellä ei ollut kiirettä siirtyä seuraavan neidon kohdalle, ja niin lankeaisi Hermionen tehtäväksi suorittaa esittelyt.

Lucyn teki melkein mieli ihailla. Mies oli osoittanut olevansa aavistuksen keskivertoa älykkäämpi, jos ei nyt muuten eronnut tavanomaisesta liehittelijäjoukosta.

”Ja tässä”, Hermione jatkoi, ”on rakkain ystävättäreni lady Lucinda Abernathy.”

Hän esitteli Lucyn samalla äänensävyllä kuin aina – rakastavalla, omistautuneella ja kenties hiukkasen epätoivoisella, kuin sanoakseen: *Vilkaiskaa nyt luoja paratkoon Lucyakin.*

Eivätkä miehet tietenkään koskaan vilkaisseet. Paitsi silloin, kun janosivat neuvoja liittyen Hermioneen, tämän sydämeen ja siihen, miten sen parhaiten voisi valloittaa. Silloin Lucy oli aina suosittua seuraa.

Herra Bridgerton – siis herra Gregory Bridgerton, Lucy korjasi mielessään, olihan herra Bridgertoneja sentään kolme kappaletta, kun ei laskettu varakreiviä – kääntyi ja yllätti Lucyn häikäisevällä hymyllä ja lämpimällä katseella. ”Kuinka voitte, lady Lucinda?” hän tiedusteli.

”Hyvin, kiitos kysymästä.” Lucyn teki mieli potkaista itseään, sillä hän oli takellellut sanoissaan, mutta hyvänen aika, eiväthän miehet milloinkaan katsoneet häneen, jahka olivat huomanneet Hermionen. Eivät milloinkaan.

Olisiko herra Bridgerton voinut sittenkin olla kiinnostunut *hänestä?*

Ei, mahdotonta. Eivät miehet koskaan olleet.

Ja oliko sillä edes väliä? Tietenkin olisi ollut herkullista, jos joku herrasmies olisi vaihtelun vuoksi rakastunut palavasti häneen. Ei huomiosta haittaakaan olisi ollut. Mutta totuus oli, että Lucy oli käytännöllisesti katsoen kihloissa varakreivi Haselbyn kanssa ja oli ollut jo vuosikausia, joten hurmaantuneesta kosijaehdokkaasta ei olisi mitään hyötyä, eikä ihailu voisi johtaa mihinkään.

Sitä paitsi ei missään tapauksessa ollut Hermionen syy, että tämä oli saanut syntymälahjakseen enkelin kasvot.

Niinpä oli Hermionen osa olla seireeni ja Lucyn taas uskollinen ystävätär, ja näin elämä oli mallillaan. Tai jos ei mallillaan, niin ainakin ennakoitavissa.

”Kuulutteko kutsujen isäntäväkeen?” Lucy kysyi lopulta, kun kukaan ei ollut virkkanut mitään pakollisten kohteliaisuuksien jälkeen.

”Valitettavasti en”, vastasi herra Bridgerton. ”Niin mielelläni kuin ottaisinkin kunnian juhlien järjestelyistä, asun itse Lontoossa.”

”Olette hyvin onnekas, kun suvussanne on näin hieno kartano kuin Aubrey Hall, vaikka se kuuluukin veljellenne”, Hermione sanoi kohteliaasti.

Ja silloin Lucy huomasi sen. Herra Bridgerton oli rakastunut Hermioneen. Sillä ei ollut merkitystä, että tämä oli suudellut

Lucyn kättä ensin ja jopa katsonut häntä hänen puhuessaan, mitä useimmat miehet eivät vaivautuneet tekemään. Herra Bridgertonin ilme Hermionen puhussa oli riittämiin kertomaan, että jälleen yksi mies oli liittynyt neiti Watsonin palvojalaumaan.

Miehen silmissä oli tuttu lasittunut katse, hänen suunsa oli raollaan ja olemuksessa sähköistä kiihkeyttä, aivan kuin hän olisi tahtonut kaapata Hermionen käsivarsilleen ja marssia tämän kanssa auringonlaskuun piittaamatta piiruakaan muiden tuijotuksesta tai säädyllisyysäänöistä.

Lucya mies taas katsoi lähinnä kohteliaan välinpitämättömästi. Tai kenties ilme tarkoitti: *Miksi seisot tielläni ja estät minua kaappaamasta Hermionea käsivarsilleni ja marssimasta hänen kanssaan auringonlaskuun piittaamatta piiruakaan muiden tuijotuksesta tai säädyllisyysäänöistä?*

Ei se varsinaisesti ollut lannistavaa. Mutta ei myöskään... epälannistavaa.

Miksei tällaiselle tilanteelle ollut sanaa?

”Lucy?”

Lucy huomasi nolona, että ei ollut kuunnellut sananvaihtoa. Hermione katseli häntä uteliaasti pää kallellaan tavalla, jota miehet pitivät kovin valloittavana. Lucy oli kerran kokeillut matkia elettä, mutta häntä oli vain alkanut huimata.

”Niin?” hän sanoi huomioidakseen huhuilun edes jotenkin.

”Herra Bridgerton pyysi minua tanssimaan”, Hermione sanoi, ”mutta jouduin valitettavasti kieltäytymään.”

Hermione oli jatkuvasti vetoamassa nyrjähtäneeseen nilkkaan tai päänsärkyyn välttyäkseen tanssimiselta. Eikä siinä muuten mitään, ellei hän olisi tyrkännyt ihailijoitaan aina Lucyn tielle. Aluksi se ei ollut haitannut, mutta sitä oli sattunut jo niin usein, että Lucy oli alkanut epäillä herrasmiesten kuvittelevan, että heidät sysättiin Lucyn suuntaan säälistä, vaikka se oli kaukana totuudesta.

Lucy oli oivallinen tanssija, vaikka itse sanoikin. Ja myös erinomainen keskustelukumppani.

”Tanssisin mielihyvin kanssanne”, herra Bridgerton sanoi Lucylle, sillä eihän tämä muutakaan voinut.

Niinpä Lucy hymyili, vaikkakaan ei järin vilpittömästi, ja antoi miehen johdattaa hänet verannalle.

Rakastunut miesparka, toista miestä
rakastava nainen... ja ystävätär,
joka on päättänyt leikkiä amoria,
maksoi mitä maksoi.

Gregory Bridgerton uskoo tosirakkauteen. Kun lempi sitten leimahtaa, kaiken pitäisi olla selvää. Paha vain, että tunne ei ole molemminpuolinen: sydämen valittu, neiti Hermione Watson, on jo toisen pauloissa. Onneksi Hermionen ystävä, neuvokas lady Lucy Abernathy, on valmis auttamaan. Hän tahtoo ystävänsä onnea, ja eikö onni löytyisikin Gregoryyn sylistä? Mies kun on niin hauska ja mukava ja vielä komeakin... Lucy päättää saattaa parin yhteen, mutta kenen sydän onkaan vaakalaudalla naimakauppoja järjesteltäessä?

Väärä sulhanen on 1800-luvun Isoon-Britanniaan sijoittuvan romanttisen Bridgerton-sarjan kahdeksas osa. Kirjoihin perustuva tv-sarja on Netflixin historian katsotuimpia.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4113-5